

РЕШЕНИЕ

№ 25379

гр. София, 25.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав, в
публично заседание на 25.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Снежана Тодорова, като разгледа дело номер **12917** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и следващите от Данъчно- осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на Р. Ю. Л., чрез адв. Е. Е. и адв. В. В. срещу Ревизионен акт /РА/ № Р-22221023007446-091-001/23.07.2024 г., издаден от Г. И. М.- орган, възложил ревизията и А. А. Н.- ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 1379/11.10.2024 г. на Директор на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“, [населено място], Централно управление на Национална агенция по приходите, с който поради неизпълнено условие стоките да са налични по смисъла на чл. 74 от ЗДДС, за данъчен период м. август/2023 г. на жалбоподателя не е признато право на данъчен кредит за ДДС в размер на 1 738 165.67 лв., начислен за получени от него доставки на стоки (промишлено оборудване), посочен във фактури, издадени му преди регистрацията по ЗДДС (09.08.2023 г.) от неговите български доставчици „Скай Монт“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] /начислен ДДС в размер на 184 203.13 лв./ и „Хранинвест-Хранмашкомплект“ АД, ЕИК-[ЕИК] /начислен ДДС в размер на 1 553 962.54 лв./, отразени от Дружеството в дневника за покупки през първия след регистрацията му данъчен периоди на основание чл. 75 от ЗДДС. С други думи, оспорва се ревизионния акт в неговата разпоредителна част, в която декларираният от Дружеството резултат по чл. 88 от ЗДДС за данъчен период месец август/2023 г. е коригиран от ДДС за възстановяване в размер на 1 749 284.60 лв. на ДДС за възстановяване в размер на 11 118.93 лв., т.е. отказът да бъде възстановен ДДС в размер на 1 738 165.67 лв. Релевират се доводи, че Р. е неустановено на територията на страната данъчнозадължено лице, регистрирано по ЗДДС с Акт за регистрация по чл. 101, ал. 7 от ЗДДС № 220422303265481/04.08.2023 г., връчен на 09.08.2023 г., след подадено със закъснение спрямо

условията по чл. 96, ал. 9 от ЗДДС заявление за регистрация /срокът е бил до 19.01.2022 г./ За закъснението за подаване на заявление за регистрация, с влязло в сила Наказателно постановление № 727798- F720333/28.09.2023 г. на Р. Ю. Л. е наложена имуществена санкция по чл. 178 от ЗДДС. Посочено е, че в обхвата на инициирания с настоящата жалба спор е първият данъчен период след регистрацията по ЗДДС по смисъла на чл. 75 от ЗДДС, във връзка с чл. 87, ал. 3 от ЗДДС, приключил на 31.08.2023 г., а подадената за него справка-декларация по чл. 125 от ЗДДС и отчетни регистри по чл. 124 от ЗДДС са с вх. № 22105289933/14.09.2023 г. Твърди се, че е установено, че след като е закупило промишлено оборудване от „Скай Монт“ ЕООД /Скаймонт/и от „Хранинвест- Хранмашкомплект“ АД /Х./ с начислен ДДС, впоследствие, преди да бъде регистрирано по ЗДДС, Р. е доставило същото това оборудване на свои клиенти, установени извън територията на страната. Първоначално извършените от Р. последващи доставки са фактурирани под неговия ДДС номер, издаден му от данъчните власти в Обединено кралство Великобритания и С. И.. След регистрацията си по ЗДДС, Дружеството е преиздало фактурите под българския си ДДС номер и както е установено и от ревизията, е отразило изпълнените преди регистрацията по ЗДДС доставки в дневника за продажби за данъчен период м. август/2023 г. Извършените последващи доставки са отразени с нулева ставка под режим ВОД по чл. 7 във връзка с чл. 53 от ЗДДС и за износ по чл. 28 от ЗДДС, а по отношение на доставки към получатели, неидентифицирани с ДДС номер от държава членка, е приложена ставка 20% по чл. 66 от ЗДДС. За доставките, отразени под режим ВОД, е подадена и VIES- декларация по чл. 125, ал. 2 от ЗДДС. Транспортът на всички последващи доставки е започнал на територията на страната, веднага след като Р. придобило собствеността върху стоките. Последните са натоварени на място в съответната производствена база на доставчиците Х. или Скаймонт и са изпратени извън страната към съответния клиент на Р.. При тези обстоятелства дружеството- жалбоподател е отразило в отчетните регистри по чл. 124 от ЗДДС и в справката- декларация по чл. 125 от ЗДДС, подадени за м. август/2023г. (първи данъчен период след регистрацията) както получените от него преди регистрацията по ЗДДС доставки на стоки с място на изпълнение на територията на страната, така и последващите, изпълнени от него доставки на същите тези стоки, също изпълнени преди регистрацията по ЗДДС, като за последващите доставки е начислило ДДС с приложимата за тях ставка на данъка. Документирало е тези продажби с издадени от него данъчни фактури от м. август 2023 г., след като се е снабдило с български ДДС номер по чл. 94 от ЗДДС и в обхвата на един и същи данъчен период е обвързало получените при покупката и издадените за продажбата данъчни документи за процесите стоки, като по този начин е удостоверило използването им за облагаеми доставки по смисъла на чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС и едновременно с това е съобразило и задължението си по чл. 102, ал. 3, т. 1 от ЗДДС да обложи с приложимата за тях данъчна ставка доставките, изпълнени преди датата на формалната му регистрация по ЗДДС. Изтъква се, че при невъзможност за прилагане на чл. 81 от ЗДДС, единственият за Дружеството ред за възстановяване на платения на българските доставчици ДДС е този чрез регистрация по ЗДДС и ползване на данъчен кредит по общия ред, още повече, че обстоятелството, че то извършва доставки с място на изпълнение на територията на страната е основание по чл. 96, ал. 9 от ЗДДС за неговата задължителна регистрация, като в никой момент от началото на дейността му като данъчнозадължено лице, за Р. не е възникнало право по Наредба № Н-10. Счита се, че след като придобитата преди регистрацията стока с включен в цената на придобиване ДДС, се използва за целите на независимата икономическа дейност на лицето, без значение дали преди или след неговата формална регистрация по ЗДДС, платеният при придобиването данък не следва да е в тежест на субекта, а следва да бъде признато правото на приспадане на данъчен кредит за ДДС, посочен във фактурите на доставчиците и платен при

придобиването на собствеността върху стоките. Твърди се, че е доказано, че доставките, за които ревизията не е признала правото на приспадане на начисления за тях данък, са използвани за последващи облагаеми доставки по смисъла на чл. 69 от ЗДДС, към чиято разпоредба препраща и чл. 74 от ЗДДС. Поддържа се, че по-късната (спрямо определения в закона срок) регистрация не погасява правото на приспадане, след като стоките са използвани за изпълнение на последващи облагаеми доставки. В подкрепа на доводите цитира практика на СЕС. Моли съда да отмени оспорвания акт.

В съдебно заседание, жалбоподателят, чрез процесуален представител поддържа жалбата. Моли съда да отмени обжалвания РА като незаконосъобразен поради противоречие с материалноправните разпоредби и несъответствие с целта на закона. Сочи се, че след като са продадени активите, те са били налични към датата на продажбата, а регистрацията е едно процесуално действие, което позволява на дружеството да се възползва от правото си на данъчен кредит, както и да изпълни задълженията си по чл. 102 от ЗДДС. С оглед приложението на нормата на чл. 74 вр. чл. 102, ал. 3, т. 1 от ЗДДС моли, да бъде съобразено Решението на СЕС по дело С-183/14 „С.“ и по-специално т. 65 от мотивите, съответно т. 2 от диспозитива това решение, според които след като последващите доставки са влезли в облагаемия режим на ДДС, неправилно е да се отказва данъчен кредит за тяхното придобиване когато то е станало преди датата на регистрацията. Моли съдът да прецени основанията да преразгледа по реда на чл. 253 от ГПК неуваженото искане за отправяне на преюдициално запитване, като бъдат преценени мотивите изложени в т. 28 до т. 43 от искането, както и съдът да съобрази, че чл. 74 от ЗДДС всъщност не възпроизвежда никоя норма от общностното право. Претендира направените по делото разноси, съгласно списък. Подробни аргументи развива в допълнително ангажирани писмени бележки.

Ответникът – директорът на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“. [населено място] при Централно управление на НАП, чрез процесуален представител оспорва жалбата. Моли съда да я отхвърли като неоснователна и да остави в сила РА. Счита, че не са налице основания за преразглеждане на оставеното без уважение искане за отправяне на преюдициално запитване. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно призовани, не изпращат процесуален представител, не дават становище по жалбата.

Административен съд София – град, 73- състав, като обсъди доводите на страните и доказателствата по делото, намира от фактическа страна следното:

Ревизионното производство е образувано със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) №Р-22221023007446-020-001 от 13.12.2023 г., връчена на 03.01.2024 г., изменена със Заповеди №Р-22221023007446-020- 002/02.04.2024 г. и №Р-22221023007446-020-003/30.04.2024 г., издадени от Г. И. М., на длъжност на главен инспектор по приходите в отдел „Ревизии“, дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., оправомощен със Заповед №РД-01-654/05.07.2023 г. на директора на ТД на НАП С., с която е възложено извършването на ревизия на Р. Ю. Л. за определяне на задължения по ЗДДС за периодите от 01.08.2023 г. до 31.10.2023 г.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад (РД) №Р22221023007446-092-001/11.06.2024 г., връчен на 19.06.2024 г. Срещу РД е подадено възражение.

Ревизията приключила с оспорвания в настоящото производство Ревизионен акт /РА/ №Р-22221023007446-091-001/23.07.2024 г., издаден от Г. И. М.- орган, възложил ревизията, и А. А. Н., на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП С. - ръководител на ревизията, връчен на 24.07.2024 г., с който не е признато право на данъчен кредит в размер на 1 738 165.67 лв. за периода м.08.2023 г. Видно от разпоредителната част на РА (таблица №1) при деклариран

ДДС за възстановяване за м. 08.2023 г. в размер на 1 749 284,60 лв. е определен данък за възстановяване в размер на 11118,93 лв. Корекциите за посочения данъчен период произтичат от отказано право на приспадане на данъчен кредит по фактури, издадени от „ХРАНИНВЕСТ-ХРАНМАШКОМПЛЕКТ“ АД и „СКАЙ МОНТ“ ЕООД, преди регистрацията по ЗДДС на жалбоподателя.

В хода на ревизионното производство на Р. Ю. Л. е връчено искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице (ИПДПОЗЛ) с изх. №Р-22221023007446-040-001 от 21.12.2023 г., в отговор на което на 17.01.2024 г., 18.01.2024 г. и 19.01.2024 г., са представени документи, с вх. №Р-22221.023007446-ПРД от 001 до 065 по регистъра на ТД на НАП С..

От приобщените доказателства, от страна на приходните органи е установено, че жалбоподателят е данъчно задължено лице със седалище и адрес на управление- А. Х., С. Р., Ч., Англия, регистрирано и вписано в регистъра на дружествата на Обединено кралство Великобритания и С. И. на 19.10.2001 г. Дружеството е регистрирано на 01.08.2023 г. в ТД на НАП С. със служебен номер [ЕГН] и от 09.08.2023 г. по реда на ЗДДС, на основание чл. 96, ал. 9 от с. з., независимо от облагаемия оборот. Ревизираното лице не е установено на територията на страната по смисъла на §1, т. 11 от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗДДС (няма постоянен обект на територията на страната по смисъла на §1, т. 10 от ДР на ЗДДС), но извършва доставки, облагаеми с нулева ставка на данъка, с място на изпълнение на територията на страната. Декларирани са продажби на машини за хранително вкусовата промишленост към клиенти установени в други страни членки на ЕС- Германия, Италия, Франция, Испания, Ч., Б. и др. След регистрацията по ЗДДС на дружеството, за извършените доставки към клиентите са издадени фактури с нулева стойност на начисления данък, тъй като същите са декларирани като вътреобщностни доставки по смисъла на чл. 7, ал. 1 от ЗДДС. Единствено по фактури №0...25/28.08.2023 г. и №0...59/25.08.2023 г. е начислен 20% ДДС, тъй като според жалбоподателя, първият от цитираните данъчни документи е издаден на клиент от Полша, който няма ДДС регистрация, а вторият е съставен за продажба към дружество в У., за която липсва митническа декларация. Относно продажбите е констатирано, че след натоварване на машините, жалбоподателят е съставил фактури, съдържащи идентификационните номера по ДДС на придобиващите, издадени от държавите членки по установяването им, с начислена нулева ставка на данъка. За транспортирането на стоките са съставени международни товарителници. Приложени са потвърждения от получателите по доставките и доказателства за извършени плащания от клиентите. Съгласно изготвените справки за последваща реализация, всички закупени машини са продадени и дружеството няма стоки на склад.

След анализ на приобщените в хода на ревизията документи, органите по приходите приели за реално извършени декларираните от Р. Ю. Л. трансгранични доставки. Относно произхода на стоките, е констатирано, че са закупени от „ХРАНИНВЕСТ-ХРАНМАШКОМПЛЕКТ“ АД и „СКАЙ МОНТ“ ЕООД, като в представените от жалбоподателя писмени обяснения е уточнено, че се натоварват директно в складовете на доставчиците, откъдето впоследствие се транспортират за сметка на Р. Ю. Л. (за доставки осъществени при условията на И. DDP/DAP/CIP) или на неговите клиенти (доставки, осъществени при условията на И. EXW/FCA). След като стоките се предават за транспорт, между ревизираното дружество и българските доставчици се подписват протоколи за прихващане на насрещни задължения (за приспадане на задължения за закупени и предадени на производителите компоненти, необходими за производството на машините). За остатъчната сума, след прихващане на насрещните задължения, са издадени фактури с начислен 20% ДДС, съдържащи британския идентификационен номер на жалбоподателя. Реалността на фактурираните доставки от „ХРАНИНВЕСТ- ХРАНМАШКОМПЛЕКТ“ АД и „СКАЙ МОНТ“

ЕООД е потвърдена в хода на извършените им насрещни проверки (приключили с протоколи, описани в констативната част на РД).

В резултат на проведено въз основа на жалба на Р. Ю. Л. задължителното оспорване по административен ред с Решение № 1379/11.10.2024 г. на Директор на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“, [населено място], Централно управление на Национална агенция по приходите е потвърден Ревизионен акт № Р-22221023007446-091-001/23.07.2024 г., в частта на установените резултати по ЗДДС за м.08.2023 г..

По делото е приета административната преписка и допълнително ангажираните от страните писмени доказателства.

В хода на съдебното производство е допусната и приета Съдебно- счетоводна експертиза, неоспорена от страните, от заключението, на която е видно, че от подробно направен анализ на всяка доставка от Р. Ю. Л. и нейната последваща реализация, описани в констативно съобразителната част е, е установено, че Р. Ю. Л. има направена поръчка за доставка/изработка-наименована РО purchase order към Скаймонт ЕООД и към Х. ХМК АД с номер. Към всеки РО има обвързан във фактурата за покупка SOE номер. SOE означава Sales order Europe- поръчка за продажба в Европа. Тези два номера са цитирани във всяка фактура за доставка от Скаймонт ЕООД и от Х. ХМК АД, което означава, че за да има доставка за Р. Ю. предварително се знае от кой клиент на Р. Ю. е поръчана доставката и същата се фактурира пряко на точно този клиент. Във всяка от фактурите за продажба има вписани и двата номера и РО и SOE Изработваните машини от Х. ХМК АД и от Скаймонт ЕООД са специфични машини и същите се изработват само при заявка от краен клиент. За две от реализираните продажби от Р. Ю. е начислен ДДС в размер на 20 % и това е с фактури № 25 и фактура № 59. За всяка от продажбите ВОД описани в РД /на стр. 7- 11/ е налице и доставка от Х. ХМК АД и от Скаймонт ЕООД, като за тези доставки се установява последваща реализация на фактурите за покупки отразени в м. 08.2023 г., за които се претендира право на данъчен кредит в размер на 1 738 165,67 лева. Претендиращият данъчен кредит от доставките от Х. ХМК АД е в размер на 1553962,55 лева и от Скаймонт ЕООД е в размер на 184203,12 лева. Видно от приложената СД по ЗДДС приета с протокол ДДС2210-5289933 на 14.09.2023г. са декларирани ВОД в колона 15 данъчни основи в размер на 20348449,36 лева с данъчна ставка за ДДС 0% и точно тази сума е декларирана в приложената VIES декларация приложена от жалбоподател на 28.03.2025г. В отговор на втория поставен въпрос вещото лице е описало данните в табличен вид, от който е видно наличие или липса на съответствие между получени доставки, отразени в дневник покупки за данъчен период м.08.2023г и ВОД, отразени в дневника за продажби за същия данъчен период.

При така установеното от фактическа страна, съдът въз основа на събраните по делото доказателства и въз основа на приложимия закон, прави следните правни изводи:

Жалбата до съда изхожда от надлежна страна– адресат на обжалвания РА, имаща право и интерес от оспорването, подадена е в срок, поради което се явява процесуално допустима.

По силата на чл. 160, ал. 2 от ДОПК, Съдът преценява законосъобразността и обосноваността на РА, както и валидността на акта, независимо дали са изрично релевиращи доводи за нищожност на РА, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му. За валидността на акта съдът следи служебно.

На първо място, е спазен срокът по чл. 109 от ДОПК, с оглед надлежното упражняване на правомощието за образуване на процесното ревизионно

производство, с посочената по- горе ЗВР, в рамките на 5- годишния срок.

Съгласно разпоредбата на чл. 112, ал. 2 от ДОПК, ревизията може да се възлага от органа по приходите, определен от териториалния директор на компетентната териториална дирекция или от изпълнителния директор на Националната агенция по приходите или определен от него заместник изпълнителен директор– за всяко лице и за всички видове задължения и отговорности за данъци и задължителни осигурителни вноски.

Ревизионният акт е издаден от компетентни органи по смисъла на чл. 118, ал. 2 от ДОПК във вр. с чл. 7, ал. 1, т. 4 от ЗНАП и чл. 119, ал. 2 от ДОПК, в кръга на определените им правомощия /в този смисъл Тълкувателно решение № 5 от 13.12.2016 г. на ВАС/. Съгласно чл.119, ал.2 ДОПК Ревизионният акт се издава от органа, възложил ревизията, и ръководителя на ревизията в 14-дневен срок от подаването на възражение или от изтичането на срока за подаване на възражение. Компетентността на органа, подписал посочените по- горе заповеди и оспорвания РА е установена с официални документи по смисъла на чл. 179, ал. 1 от ГПК, с обвързваща материална доказателствена сила, която не е оборена. Изложеното до тук води до извод, че ревизионното производство е извършено от компетентни за целта органи.

Ревизионният акт е издаден в предвидената форма съгласно чл. 120, ал. 1 от ДОПК и съдържа реквизитите по чл. 120, ал. 1 от ДОПК, както и указанието, че се приемат констатациите от ревизионния доклад, който на практика представлява неразделна част от издадения ревизионен акт. Оспореният акт съдържа разпоредителна част в табличен вид, в която е определен размерът на обжалваните задължения.

Настоящата инстанция констатира, че РА е подписан с електронни подписи от органите по приходите– негови издатели. Съгласно чл. 3 от ЗЕДЕУУ (ред.- ДВ, бр.85 от 2017 г., действаща към момента на издаване на РА) електронен документ е електронен документ по смисъла на чл. 3, т. 35 от Регламент (ЕС) № 910/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 23 юли 2014 г. относно електронната идентификация и удостоверителните услуги при електронни трансакции на вътрешния пазар и за отмяна на Директива 1999/93/ЕО (ОВ, L 257/73 от 28 август 2014 г.), като писмената форма се смята за спазена, ако е съставен електронен документ. В конкретния случай РА е създаден като електронен документ по смисъла на чл.3, ал.1 ЗЕДЕУУ, по отношение на които с оглед фикцията, установена в ал.2 се приема, че е спазено изискването за писмена форма. Доказателствената сила на подписания с КЕП електронен документ е такава, каквато законът признава на подписания писмен документ. Именно като електронен документ, подписан от посочените в тях органи по приходите с електронен подпис, актът е изпратен като електронно съобщение и връчен на ревизираното лице по реда на чл.30, ал.6 ДОПК и това обстоятелство е удостоверено по предвидения за това в цитираната норма ред с разпечатка на записа в информационната система. С оглед разпореденото от

законодателя в чл.184, ал.1 ГПК, приложима в съдебното производство по оспорване на РА на основание § 2 ДР на ДОПК, тези електронни документи са представени на Съда като възпроизведени на хартиен носител преписи, заверени от страната.

С оглед изложеното, настоящият съдебен състав приема, че оспореният административен акт е постановен от материално компетентни органи с надлежно делегирани правомощия, властническото волеизявление е облечено в изискваната от закона форма.

По приложението на материалния закон съдът намира следното:

Предмет на оспорване е упражненото през м. 08.2023 г. право на приспадане на данъчен кредит по издадените от „СКАЙ МОНТ“ ЕООД и „ХРАНИНВЕСТ-ХРАНМАШКОМПЛЕКТ“ АД фактури преди регистрацията на жалбоподателя по ЗДДС. В тази връзка е констатирано, че след регистрацията по ЗДДС на Р. Ю. Л., всички данъчни документи, издадени от преките доставчици преди 09.08.2023 г., са включени от ревизираното лице в дневника за покупки през м. 08.2023 г., като претендиралият по тях данък за приспадане е в размер на 1 738 165,67 лв.

Юриспруденцията последователно е дефинирала материалноправните и формалните предпоставки за възникване на правото на приспадане. Към първата категория се отнася своенето на качествата данъчнозадължено лице от доставчика и от получателя, и използването на получените стоки и услуги, за които се претендира правото на приспадане, за нуждите на сключени от получателя облагаеми сделки /така т. 28 от решението на Съда по дело С-277/14/. Формална предпоставка данъчнозадълженото лице да притежава фактура, в която трябва ясно да са посочени идентификационният номер за целите на ДДС, под който данъчнозадълженото лице е извършило доставката на стоките или услугите, пълното наименование и адресът на това лице, както и количеството и естеството на доставените стоки /вж. т. 29 от цитираното решение/. В Решението от 15 Септември 2016 г. по дело С-516/14 на СЕС /т. 41 и сл./ СЕС за пореден път припомня формалните предпоставки за упражняване на правото на приспадане на данъчен кредит, като сочи, че "от член 178, буква а) от Директива 2006/112 следва, че упражняването му зависи от притежаването на фактура, съставена в съответствие с член 226 от тази директива (вж. в този смисъл решения от 1 март 2012 г., *Kopalnia Odkrywkowa Polski Trawertyn P. Granatowicz, M. W Nosiewicz*, С-280/10, ЕУ:С:2012:107, т. 41 и от 22 октомври 2015 г., *PPUH Stehcemp*, С-277/14). Издаването на фактури и включването им в дневниците за продажби и в справките-декларации обаче не елиминира необходимостта от изследване на реалното осъществяване на доставките и тя изрично и многократно е подчертавана и в практиката на Съда на Европейския съюз. Т.е. законът не свързва задължението за начисляване на ДДС и правото на данъчен кредит единствено с издаването на данъчна фактура, а поставя изискването да е налице реално осъществена облагаема

доставка. В този смисъл и според постоянната практика на Съда на Европейския съюз (СЕС) по тълкуване на чл. 167, чл. 168 и чл. 178 от Директива 2006/112/ЕО, възникването и надлежното упражняване на правото на приспадане на данъчен кредит изисква установяване преди всичко наличието на действително осъществени облагаеми доставки на стоки и услуги.

Съгласно чл. 68, ал.2 от ЗДДС, правото на приспадане на данъчен кредит възниква, когато подлежащият на приспадане данък стане изискуем. Данъкът е изискуем, съгласно чл. 25, ал. 6 от ЗДДС, към момента на възникване на данъчното събитие и като последица от тази изискуемост, данъкът следва да се начисли. При доставка на стоки данъчното събитие настъпва към момента на прехвърляне на правото на собственост, респективно правото на разпореждане с вещта като собственик по дефиницията на чл. 14, § 1 от Директива 2006/112/ЕО/ фактическото предаване на стоката/, а при доставката на услуги– към момента на извършването им /чл. 25, ал. 2 от ЗДДС/. Съгласно общите изисквания на нормата на 69, ал. 1 от ЗДДС, когато стоките и услугите се използват за целите на извършването от регистрираното лице облагаеми доставки, лицето има право да приспадне данъка за стоките и услугите, които доставчикът- регистрирано по този закон лице, му е доставил или предстои да му достави. По силата на посочената разпоредба, наличието на право на приспадане на данъчен кредит се определя в зависимост от бъдещото използване на получените стоки и услуги. В тази връзка, несъмнено получаването на стоките/услугите по облагаемите доставки и използването на стоките/услугите за независимата икономическа дейност на ДЗЛ са част от пораждащия правото на приспадане на данъчен кредит фактически състав /вж. чл. 68, ал. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 ЗДДС/ и като релевантни за съществуването на спорното правоотношение факти са предмет на доказване– чл. 153 ГПК. В тежест на данъчно задълженото лице е да установи, че е получател по действително осъществена доставка на стоки/услуги. След като жалбоподателят черпи права от наличието на реална доставка, в негова тежест е да ангажира доказателства, установяващи осъществяването на този положителен факт.

В процесния случай, както е прието и от приходните органи реалността на фактурираните доставки от „ХРАНИНВЕСТ- ХРАНМАШКОМПЛЕКТ“ АД и „СКАЙ МОНТ“ ЕООД е потвърдена в хода на извършените им насрещни. За всяка от продажбите ВОД описани в РД /на стр. 7- 11/ е налице и доставка от Х. ХМК АД и от Скаймонт ЕООД, като за тези доставки се установява последваща реализация на фактурите за покупки отразени в м. 08.2023 г., за които се претендира право на данъчен кредит в размер на 1 738 165,67 лева, което се потвърждава от ССЧЕ. С тези доставки са придобити различни стоки, които представляват активи по Закона за счетоводството, като закупените стоки са вложени в дейността на дружеството, разходвани са и не са налични като краткотрайни или дълготрайни активи в дружеството и местата на осъществявана дейност, складове и търговски обекти към

датата на регистрация.

В случая Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност, определя правната рамка, която трябва да бъде привнесена във всяко национално законодателство по отношение на ДДС, вкл. относно правото на данъчнозадължените лица по чл. 167 и сл. от Директивата да приспадат от ДДС, дължимия или платения ДДС за закупени от тях стоки/активи, като основен принцип на въведената от законодателството на Съюза обща система на ДДС и неразделна част от механизма на ДДС, при съобразяване целта на режима на приспадане - да освободи изцяло данъчнозадълженото лице от тежестта на дължимия или платен ДДС при упражняване на икономическата му дейност и гарантиране неутралитета по отношение на данъчната тежест върху всички икономически дейности, независимо от техните цели и резултати, при условие, че същите дейности подлежат на облагане с ДДС. Съдът съобрази разпоредбата на чл. 180 от Директива 2006/112/ЕО, регламентираща възможността държавите- членки да разрешат данъчнозадълженото лице да извърши приспадане на ДК, когато то не е извършено в съответствие с чл. 178 и чл. 179 от Директивата. Съгласно чл. 182 от Директива 2006/112/ЕО, държавите - членки определят условията и подробни правила за прилагане на чл. 180. При упражняване на компетентността по чл. 180 от Директива 2006/112/ЕО, в националното законодателство /чл. 74, ал. 1 от ЗДДС/, е разрешено упражняването на правото на приспадане на данъчен кредит за наличните активи към датата на регистрация, т. е. за случаите когато предпоставките за възникване на правото на приспадане са се осъществили в миналото, като на данъчния субект е дадена възможност, въпреки че не е упражнил правото на приспадане в данъчния период на възникването му, да упражни правото на приспадане в по- късен момент за активите, придобити от данъчнозадължените лица преди регистрацията им за целите на ДДС. Съответно на основание чл. 182 от Директива 2006/112/ЕО, националният законодател е определил условията и правилата за приспадане на данъчен кредит за активи, придобити от данъчнозадължените лица преди регистрацията им за целите на ДДС - чл. 74, ал. 2 и ал. 3 и чл. 75 от ЗДДС, респ. чл. 61 от Правилника за прилагане на ЗДДС (ППЗДДС).

Според сочената разпоредба на чл. 74, ал. 1 от ЗДДС, регистрирано лице по чл. 96, чл. 97, чл. 100, ал. 1, чл. 102, чл. 132 или чл. 132а има право на приспадане на данъчен кредит за закупените или придобитите по друг начин или внесените активи по смисъла на Закона за счетоводството (ЗСч) преди датата на регистрацията му по този закон, които са налични към датата на регистрацията.

В чл. 74, ал. 2 от ЗДДС е посочено, че правото на данъчен кредит по чл. 74, ал. 1 от ЗДДС възниква само за наличните активи към датата на регистрацията, за които едновременно са изпълнени следните условия:

1. налице са изискванията на чл. 69 и 71;
2. доставчикът е регистрирано по закона лице към датата на издаване на данъчния документ и доставката е била облагаема към тази дата;
3. активите са придобити от лицето до 5 години, а за недвижими имоти- до 20 години, преди датата на регистрация по този закон.

Разпоредбата на чл. 75, ал. 1 и ал. 2 от ЗДДС регламентира, че правото на приспадане на данъчния кредит по чл. 74 от ЗДДС възниква на датата на регистрация по ЗДДС и се упражнява през данъчния период, през който е възникнало, или в един от следващите дванадесет данъчни периода, като съответните документи по чл. 71 се отразяват в дневника за покупки със съответстващите на наличните активи или получените услуги данъчна основа и данък.

Съгласно чл. 61, ал. 1 от Правилника за прилагане на Закона за данък върху добавената стойност (ППЗДДС), правото на приспадане на данъчен кредит по реда на чл. 74 от закона възниква само за налични активи към датата на регистрацията или получени услуги преди датата на регистрация. В ал. 4 е предвидено това право да се упражни през данъчния период, през който е възникнало, или в един от следващите дванадесет данъчни периода, като съответният документ по чл. 71 от закона (фактура, митническа декларация и др.) се отразява в дневника за покупки за съответния данъчен период.

В нормата на чл. 102, ал.1 от ЗДДС е регламентирано, че когато орган по приходите установи, че лице не е изпълнило в срок задължението си за подаване на заявление за регистрация, той го регистрира с издаване на акт за регистрация, ако условията за регистрация са налице. Според чл. 103, ал. 1 от ЗДДС за дата на регистрация се смята датата на връчването на акта за регистрация.

В случая Р. Ю. Л. е регистрирано по реда на ЗДДС, на основание чл. 96, ал. 9 от с. з., считано от 09.08.2023 г.

Националната правна уредба по чл. 74 от ЗДДС, не предвижда нито забрана да се упражни право на приспадане, нито санкция, състояща се в пълен отказ от правото на приспадане на данъчен кредит, поради неизпълнение на формално изискване, в противоречие с принципите на данъчен неутралитет и пропорционалност, залегнали в Директива 2006/112/ЕО и потвърдени от трайната практика на СЕС. Всъщност създадените от националния законодател правни норми, регламентиращи този специфичен случай на възникване на право на приспадане със създадените специфични правила и ред за възникване и упражняване на правото на данъчен кредит за активи, придобити от данъчнозадължените лица преди регистрацията им за целите на ДДС, са насочени за осигуряване прилагането на режима, установен в Директива 2006/112/ЕО, целящ облекчаване на предприемача от тежестта на ДДС, платен във връзка с неговата икономическа дейност и за гарантиране на принципа за данъчен неутралитет. В този смисъл правната регламентация по чл. 74 и чл. 75 от

ЗДДС не само, че не противоречи на принципа на данъчен неутралитет и съответно не ограничава правото на данъчнозадължените лица да приспадат от ДДС, дължимия или платен ДДС за закупени от тях стоки/активи, като основен принцип и неразделна част от механизма на въведената от законодателството на Съюза обща система на ДДС, но на практика гарантира изпълнението на целта на режима на приспадане – да освободи данъчнозадълженото лице от тежестта на дължимия или платен ДДС при упражняване на икономическата му дейност. Разрешаването в хипотезата на чл. 180 от Директива 2006/112/ЕО от държавата-членка чрез националното си законодателство на данъчнозадълженото лице да извърши приспадане, когато то не е извършено в съответствие с формалните и с процесуалните изисквания по чл. 178 и чл. 179 от Директивата, ако са изпълнени изискванията за приспадане по същество, на практика се свързва с прилагане на установения в приложимото законодателство на Съюза принцип на данъчен неутралитет върху всички икономически дейности, независимо от техните цели и резултати, при условие, че самите тези дейности подлежат на облагане с ДДС. Законодателното разрешение е изцяло в съответствие с практиката на СЕС /Решение от 12 юли 2012 г. по дело ЕМС-България Транспорт ООД, C-284/11: , Решение на СЕС от 1 март 2012 година по дело Polski Trawertyn, C-280/10, Решение от 21 октомври 2010 г. по дело Nidera Handelscompagnie BV, C-385/09: и др./, според която правото на приспадане на данъчнозадължените лица не може да бъде отречено по съображения, че към момента на възникване на предпоставките за приспадане /изпълнение на изискванията за приспадане по същество/, данъчнозадължените лица не са били идентифицирани за целите на ДДС по националното си законодателство. Когато държавата– членка, чрез националното си законодателство разреши в хипотезата на чл. 180 от Директива 2006/112/ЕО правото на данъчнозадълженото лице да извърши приспадане за случаите в които то не е извършено в съответствие с чл. 178 и чл. 179 от Директивата, в дискрецията на държавата – членка е и да определи в националното си законодателство при какви условия и правила да бъде извършено приспадането /чл. 182 от Директива 2006/112/ЕО/. Следователно на държавата – членка е предоставена свободата на преценка какви условия и правила да определи и да регламентира за прилагане на разрешеното приспадане в хипотезата на чл. 180 от Директивата, като обхватът на правото на преценка по чл. 182 от Директива 2006/112/ЕО е ограничен единствено от изискването с регламентираните условия да не се нарушават предоставящи права на частноправни субекти норми на общностното право и от изискването за спазването на принципа на пропорционалността. Както вече бе посочено, признаването в националното законодателство на правото на приспадане по чл. 74, ал. 1 от ЗДДС за закупени или придобити по друг начин или внесени активи по смисъла на Закона за счетоводството преди датата на регистрацията и налични към датата на регистрацията, е в хипотезата на разрешаване на приспадането по чл. 180

във вр. с чл. 182 от Директива 2006/112/ЕО. Разпоредбата на чл. 74 от ЗДДС не обвързва правото на приспадане на данъчен кредит с датата, на която е издадена фактурата, документираща дадена доставка на стока, а единствено с това дали последната е налична към датата му на регистрация по реда на закона. Законната норма е ясна и категорична и като регламентираща данъчни правоотношения следва да прилага в точния ѝ смисъл без разширително тълкуване. Съответна на същата е и разпоредбата на чл.62, ал.1 от ППЗДДС. С националната правна уредба по никакъв начин не се нарушават норми от приложимото в областта на ДДС право на Европейския съюз, вкл. чл. 63, чл. 167, чл. 168 и чл. 178 от Директива 2006/112 ЕО (които норми са точно транспонирани в националния закон - чл. 25, ал. 6, т. 1 от ЗДДС, чл. 68 от ЗДДС, чл. 69, ал. 1, т. 1 ЗДДС и чл. 71, т. 1 ЗДДС/.

Предвид това, са съответни на материалния закон изводите на органите по приходите, че доколкото от ангажираните международни товарителници се установява, че всички стоки, произведени и фактурирани от „ХРАНИНВЕСТ-ХРАНАШКОМПЛЕКТ“ АД и „СКАЙ МОНТ“ ЕООД са натоварени и транспортирани към крайните клиенти (дружества установени на териториите на други държави членки на ЕС) на Р. Ю. Л., преди датата му на регистрацията по ЗДДС /преди 09.08.2023 г./, то данъчното събитие при продажбата на придобитите по спорните фактури машини и оборудване е настъпило именно преди регистрацията на дружеството по ЗДДС, респ. те не са били налични към 09.08.2023 г., поради което за тях не е възникнало правото на приспадане на ДДС. И това е така, тъй като с прехвърлянето на собствеността на стоките върху крайните клиенти настъпва данъчно събитие, което според чл. 25, ал. 2 от ЗДДС представлява момента, когато стоките или услугите са доставени.

С оглед изложеното, съдът намира, че за начисления данък за получените от Р. Ю. Л. стоки, доставени към крайните клиенти (дружества установени в други държави членки на ЕС) преди датата на регистрацията за целите на закона, за ревизирия не възниква право на приспадане на данъчен кредит поради неизпълнение на изискванията на чл. 74 от ЗДДС- същите да са налични към датата му на регистрацията (09.08.2023 г.).

Правилни са и изводите на приходните органи, че дружеството не отговаря и на условията за възстановяване на платен данък от лица, които не са установени на територията на ЕС, но са регистрирани за целите на ДДС в друга държава - на реципрочен принцип по чл. 81, ал. 1, т. 2 от ЗДДС. Съгласно чл. 81, ал. 2 от ЗДДС, редът и необходимите документи за възстановяване на данъка по ал. 1, т. 2 се определят с Наредба МН-10 от 24 август 2006 г. за възстановяване на платен данък върху добавената стойност на чуждестранни лица, които не са установени на територията на Общността (Наредба №Н-10/24.08.2006 г.), издадена от министъра на финансите. С тази наредба се определят реда и документите за възстановяване на правомерно начисления данък на чуждестранни лица, които не са установени на

територията на Общността и са установени в трети страни, които възстановяват ДДС или подобен данък на български лица, за закупените от тях стоки, получените услуга и осъществен внос на територията на страната. При възстановяването на ДДС на чуждестранни лица законът въвежда принципа на реципрочност- т.е. възстановява се ДДС на чуждестранни лица, установени в трети страни, които страни възстановяват същият или подобен данък на местни лица (лица, установени в България). За да има право чуждестранно лице да възстанови платен ДДС, за него трябва да са налице едновременно условията, описани в чл. 2, ал. 1 от Наредба №Н-10/24.08.2006), в т.ч. страната, в която лицето е установено да е посочена в списъка на страните, които възстановяват ДДС или подобен данък на български лица, утвърден от министъра на финансите и министъра на външните работи. Със заповед на министъра на финансите №ЗМФ-204/16.03.2021 г. и министъра на външните работи №95-00-142 от 09.03.2021 г. е утвърден списък на страните, които възстановяват ДДС, сред които е и Обединено кралство Великобритания и С. И.. Съгласно нормата на чл. 3, ал. 1 от Наредба №Н-10/24.08.2006 г., правото на възстановяване на данък върху добавената стойност възниква, когато подлежащият на възстановяване данък стане изискуем и се упражнява чрез упълномощен от лицето агент, който действа от името и за сметка на лицето и представя пред компетентния орган по приходите предвидените в т. 1-5 документи, сред които и искане за възстановяване на данък върху добавената стойност по образец. В ал. 2 е регламентирано, че лицето може да упражни правото си на възстановяване на данък по тази наредба най-късно до 30 юни на годината, следваща календарната година, през която е възникнало правото на възстановяване на данъка. Съгласно ал. 3 от същата разпоредба, това право се погасява, когато искането по ал. 1 не е представено пред компетентния орган по приходите в срока по ал. 2. От посочените разпоредби на Наредба №Н-10/24.08.2006 г. следва, че за данъчно задълженото лице не са налице основания за възстановяване на ДДС за закупените стоки (машини и компоненти за тях), през който и да е от данъчните периоди, тъй като в информационната система на НАП липсват данни да са подавани искания в съответствие с предвидения в наредбата ред и срок.

Неоснователни са доводите на жалбоподателя за нарушен принцип на данъчен неутралитет /налагащ приспадане на ДК по получените доставки, ако са изпълнени изискванията за приспадане по същество, дори и данъчнозадължените лица да са пропуснали някои формални изисквания/ и на принципа на пропорционалността /изискващ мерките, които държавите членки могат да приемат по силата на член 273 от Директива 2006/112, за да осигурят правилното събиране на данъка и да предотвратят измамите, да не надхвърлят необходимото за постигането на такива цели и да не поставят под въпрос неутралитета на ДДС/. Правните стандарти, установени с практиката на СЕС се съдържат в: Решение на СЕС от 8 май 2008 г. по съединени дела С 95/07 и С 96/07 /Ecotrade SpA/; Решение от 30 септември 2010 г.

по дело Uszodaepito, C-392/09; Решение от 21 октомври 2010 г. по дело Nidera Handelscompagnie BV, C-385/09; Решение на СЕС от 1 март 2012 година по дело C-280/10, Polski Trawertyn; Решение на СЕС от 11 декември 2014 година по дело C-590/13, Idexx Laboratories Italia Srl; Решение от 12 юли 2012 г. по дело EMC-България Транспорт ООД, C-284/11; Решение от 28 юли 2016 г. по дело Astone, C-332/15; Решение от 21.06.2012 г. по съединени дела C-80/11 и C-142/11; Решение от 15 юли 2010 г. по дело Pannon Gep Centrum kft, C-368/09; Решение от 6 февруари 2014 г. по дело SC Fatorie SRL C-424/2012 и др.

В случая жалбоподателят се позовава на Решение от 9 юли 2015 г. по дело Salomie и Oltean, C-183/14, според което: Основният принцип на неутралитет на ДДС налага да се разреши приспадането му по получените доставки, ако са изпълнени изискванията по същество, дори и ако данъчнозадължените лица си пропуснали някои формални изисквания; Щом разполага с необходимата информация, за да установи, че изискванията по същество са изпълнени, данъчната администрация не може да му налага допълнителни условия във връзка с правото на данъчно задълженото лице да приспадне този данък, които могат да доведат до осуетяване на упражняването на това право; Регистрацията с идентификационен номер по ДДС, предвиден в чл. 214 от Директивата, както и посоченото в член 13 от тази директива задължение на данъчнозадълженото лице да декларира кога започва, променя или преустановява дейността си, представляват само формални изисквания за целите на контрола, които не могат да поставят под въпрос по специално правото на приспадане на ДДС, доколкото материалните условия, пораждащи това право, са изпълнени; На задълженото по ДДС лице не може да се попречи да упражни своето право на приспадане с мотива, че не е идентифицирано за целите на ДДС преди да използва стоките, придобити в рамките на обложената му дейност. Даденото от СЕС тълкуване на общностните норми обаче е с оглед конкретните факти по главното производство, които са различни от фактите по настоящия спор. Тълкуването, което СЕС дава в решенията си по преюдициални запитвания, не е абстрактно, а е съобразено с конкретна фактическата обстановка и именно в светлината на това следва да се преценява от националната юрисдикция относимостта на решението на СЕС към правния спор- предмет на разрешаване от сезирания национален съд. Съответно решенията на СЕС по преюдициални запитвания имат задължителна сила за националната юрисдикция, когато преюдициалният въпрос, по който СЕС се е произнесъл, е идентичен с въпроса /от гл. т. на фактите/, поставен за разрешаване пред националния съд, съотв. когато отговорът на поставения за разрешаване пред националния съд въпрос се налага недвусмислено от практиката на СЕС. В посоченото решение C-183/14 приетата за недопустима данъчна ревизионна практика, която санкционира неизпълнение на задължения, произтичащи от формалности в националното законодателство, се основава на тълкуване на нормите на чл. 167, чл. 178 и чл. 178 от Директива

2006/112/ЕО и произтичащите от Директивата принципи на данъчен неутралитет и на пропорционалността, в контекста на конкретно регламентирани в националното законодателство на съответната държава-членка задължения във връзка с изискуемата се счетоводна отчетност, начина на фактуриране на доставките и тяхното отразяване в дневника за покупките и последиците от грешки при фактурирането или при декларирането по отношение на правото на приспадане, респ. в контекста на въведени в това законодателство формални изисквания и условия, обвързващи правото на приспадане като обусловено от идентификация за целите на ДДС и т. н. Следователно посоченото решение на СЕС не дава отговор на въпрос идентичен като факти и право на този, предмет на настоящото производство, в контекста на конкретно регламентирани в националното законодателство на съответната държава-членка изисквания за наличност на активите към датата на регистрацията по ЗДДС, като предпоставка за упражняване на правото на данъчен кредит. Същевременно, противно на твърдяното от жалбоподателя, неизпълнението на това задължение, като изключващ правото на приспадане по чл. 74 от ЗДДС юридически факт, не е в противоречие с даденото от СЕС тълкуване и обхвата на дискрецията, предоставена на държавите членки съгласно чл. 273 от Директива 2006/112/ЕО, и в частност с приетото в Решение от 15 юли 2010 г. по дело Pannon Gép Centrum kft, C-368/09, "че държавите членки нямат възможност да въвеждат условия за упражняването на правото на приспадане на ДДС, които не са изрично предвидени в разпоредбите на Директива 2006/112". Предвид горното неоснователни се явяват възраженията на жалбоподателя, че доколкото за всички извършени доставки към крайните клиенти са издадени фактури след регистрацията му по ЗДДС неправилно му е отказано право на данъчен кредит, тъй като разпоредбата на чл. 74 от ЗДДС не обвързва правото на приспадане на данъчен кредит с датата, на която е издадена фактурата, документираща дадена доставка на стока, а единствено с това дали последната е налична към датата му на регистрацията по реда на закона.

Несъстоятелен е и довода на жалбоподателя за незаконосъобразност на РА, поради санкциониране на дружеството по реда на ЗАНН с влязло в сила Наказателно постановление № 727798- F720333/28.09.2023 г., с което на Р. Ю. Л. е наложена имуществена санкция по чл. 178 от ЗДДС, за закъснението за подаване на заявление за регистрация. Различната природа на ревизионното производство и административнонаказателното не може да породи съмнение, че липсва пречка за самостоятелното им реализиране спрямо субекта.

Настоящият съдебен състав намира за неоснователно искането за преразглеждане на свое определение от 20.05.2025 г. по реда на чл. 253 ГПК, с което е оставено без уважение искането на Р. Ю. Л., за отправяне на преюдициално запитване до Съда на ЕС. За прецизност следва да се отбележи, че от Решение от 30 септември 2003 г., Kobler, C-224/01, Решение по дело Milena Tomasova, C-168/15 и др., се извежда

задължителната сила на решенията на СЕС, постановени по преюдициални запитвания на националните юрисдикции, при това не само за тези, които са отправили преюдициалното запитване, но и за всички национални съдилища, разглеждащи правен спор, решаването на който изисква прилагане на общностна норма, тълкувана с тези решения. Задължителната сила на решенията на СЕС, постановени по преюдициални запитвания на националните юрисдикции, произтича от 19, § 1 и § 3, б. б) от ДЕС /СЕС осигурява спазването на правото на ЕС и се произнася с преюдициални заключения за тълкуването на това право/ и е израз на принципа, че сходните казуси трябва да се решават по сходен начин. Тълкуването, което СЕС дава в производството по чл. 267, § 2 и § 3 от ДФЕС, има за основна цел да подпомогне националния съд при решаването на конкретен случай, като СЕС съобразява даваното тълкуване с конкретните факти по главния спор. В случая, както бе посочено по-горе нормите на националното законодателство са ясни и не се налага отправяне на такова запитване.

По изложените съображения следва да се отхвърли оспорването Р. Ю. Л. срещу Ревизионен акт №Р-22221023007446-091-001/23.07.2024 г., с който при деклариран ДДС за възстановяване за м. 08.2023 г. в размер на 1 749 284,60 лв. е определен данък за възстановяване в размер на 11118,93 лв., в резултат на което не е признато право на данъчен кредит в размер на 1 738 165.67 лв. за периода м.08.2023 г., по фактури, издадени от „ХРАНИНВЕСТ- ХРАНМАШКОМПЛЕКТ“ АД и „СКАЙ МОНТ“ ЕООД, преди регистрацията по ЗДДС на жалбоподателя.

При посочения изход на спора, на основание чл.161 от ДОПК, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на ответника дължимото се юрисконсултско възнаграждение в размер на 50722.49 лева, на основание чл.8, ал.1, вр. чл. 7, ал.2, т. 7 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа (Загл. изм.– ДВ, бр. 14 от 2025 г.).

Мотивиран от горното, Съдът

РЕШИ :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. Ю. Л. срещу Ревизионен акт №Р-22221023007446-091-001/23.07.2024 г., издаден от Г. И. М.- орган, възложил ревизията и А. А. Н., на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП С.- ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 1379/11.10.2024 г. на Директор на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“, [населено място], Централно управление на Национална агенция по приходите, с който е отказано право на данъчен кредит в размер на 1 738 165.67 лева, за периода м.08.2023 г.

ОСЪЖДА Р. Ю. Л., да заплати на Националната агенция за приходите,

юрисконсултско възнаграждение в размер на 50722.49 лева.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването до страните за постановяването му.

СЪДИЯ: